

Giới thiệu Lương Sơn Bá Là Một Con Thiêu Thân

Truyện Lương Sơn Bá Là Một Con Thiêu Thân, tình yêu là một thứ cảm dỗ khiến ai cũng phải một lần như con thiêu thân bám vào không muốn buông ra, rõ biết là sẽ không có kết cục mỹ mãn nhưng vẫn muốn vắn thân mình vào chốn tình cảm có nước mắt và cũng có những nụ cười, có những đau thương và cũng có hạnh phúc.

Cô yêu Chu Kết Kết từ hồi còn là sinh viên, cứ tưởng hai người sẽ mãi là tri kỷ của nhau suốt đời và cứ nghĩ anh sẽ không vì mê muội mà theo mối tình khác. Nhưng sau khi tốt nghiệp thì hoàn toàn là hai thế giới khác nhau không còn như trước nữa, chính vì danh lợi và địa vị mà anh có thể bất chấp tất cả để chạy theo một thứ chính là lợi ích.

Trong suy nghĩ anh bây giờ chỉ có tiền tài và danh vọng không còn là chàng thư sinh nho nhã như thời sinh viên nữa, chính xã hội bây giờ đã biến anh trở thành một kẻ phụ tình tàn nhẫn. Chính vì mối tình đó đã khiến cô không còn tin tưởng vào bất kì mối tình nào nữa, tim cô đã trao hết cho anh và cũng đã nguội lạnh vì anh không còn muốn đáp trước ai nữa.

Bạn đang đọc truyện *Lương Sơn Bá Là Một Con Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Chu gia ba tỷ muội, lão đại lão nhị đều đã là vợ của người khác, chỉ có tiểu muội ta còn là khuê nữ, không thể kiếm được lang quân như ý. Mẫu thân sợ ta quá lú sẽ liên lụy đến nửa đời tiêu sái của nàng, vì vậy thường thường thu xếp bằng hữu giới thiệu đối tượng hẹn hò cho ta. Tìm bạn trai? Tốt nha, hoàn toàn không thành vấn đề. Ta hướng về phía mẫu thân thân nhiên cười: chỉ cần tiền lương hàng năm hơn 30 vạn, có nhà chung cư trăm mét vuông trở lên, khu dân cư lục hóa diện tích đạt 30%, ít nhất phải có một chiếc POLO, trình độ này, ta liền có thể suy nghĩ một chút. "Bộp!" Mẫu thân làm rơi tấm hình, thờ phi phò bỏ đi. Trước khi đi nàng mắng ta: "Chu Kết Kết, ngươi cho rằng người là ai?! Lâm Thanh Hà Trương Mạn Ngọc? Ta xem người đời này cũng đừng nghĩ gả ra ngoài!" Gia mẫu tương đối thoát ly khỏi thời đại, nàng kiên trì cho rằng nam nhân muốn cưới nhất chính là những mình tinh nổi tiếng từ xưa, mặc dù phần lớn tuổi của các nàng cũng tầm năm mươi bốn mươi. Bất quá sợ cái gì, không ai thèm lấy thì thế nào đây? Chu Kết Kết ta, ngay từ lúc hai mươi ba tuổi năm ấy đã chắc chắn, cả đời này, tuyệt đối muốn tự mình nuôi mình. Cách một ngày đại tỷ hẹn ta đi dùng trà, thuận tiện khuyên bảo ta phải giữ vững lòng tin với hôn nhân. "Tương lai tốt đẹp Thái độ lạc quan" Đại tỷ ở đài truyền hình biên tập tin thời sự lúc chín giờ, giọng nói luôn luôn nghiêm túc. ". Đáng tiếc con đường quanh co, lật lọng thường có." Chính trị học của ta khá tốt, dứt khoát dùng quai hàm nhin nàng cười nịnh nọt. "Kết Kết!" Đại tỷ nhanh chóng nhấn trán, "Thế nào lại không có chút nghiêm chỉnh? Kết hôn sinh con là đại sự đời người, cũng là mục tiêu tận hiếu hàng đầu đối với cha mẹ!" "Ai nha, chờ người cùng nhị tỷ nam nữ đầy đủ, ước mơ cuộc sống của mẹ còn cái gì không hài lòng?" Uống một ngụm Phổ Nhị, ta khẽ nhủ hai hàng lông mày -- Trà này thật đúng là khó uống, mẹ kiếp, sớm biết liền gọi ô long nhân sâm đất tiên thì tốt rồi. ". Người chính là như vậy, ý có chúng ta chống đỡ liền vô pháp vô thiên, cũng 26 tuổi còn không chịu kết giao một bạn trai, người thật muốn làm bà cô cho đến cuối đời sao?! Chúng ta đối với người quả thực là thất vọng cực độ, người không hô là ngoại tộc quái thai của Chu gia." Hai mảnh môi mỏng của đại tỷ bắt đầu ở trước mặt ta lấy tốc độ ánh sáng cao thấp tung bay, nhưng ta nhìn lại có chút say sưa -- công phu miệng lưỡi cao siêu như thế, không biết có thể có mấy nữ nhân sau khi cùng nàng gây gỗ miệng sẽ không sùi bọt mép trực tiếp hôn mê đây? Chắc chắn, thật là lợi hại, mau năm phút đồng hồ cũng không nuốt qua một bãi nước miếng, xem ra Chu gia chúng ta thật đúng là đất ngoại hồ tàng long. "Chu Kết Kết, người rốt cuộc có đang nghe hay không!" Vu bà nổi giận, một tiếng gào to, ta vội vàng hoàn hồn: "Đang, đang, đang!" "Người --" đại tỷ tròn tròn mắt nhìn ta, hít sâu một hơi khí, đang chuẩn bị triển khai vòng phê phán công kích kế tiếp -- "Kết Kết?" Thanh âm nam tính dễ nghe truyền đến, giống như tiếng trời, ta không nhận được lệ tràn đầy vành mắt -- Mẹ a, ta đây rốt cuộc được cứu! Người tới là cấp trên của ta, nhân vật quyết sách của công ty Ôn Minh Viễn, chừng ba mươi tuổi, nổi tiếng là một kim cương vương lão ngũ. "Ôn sinh ôn sinh!" Ta chan chứa lệ nóng kích động gọi, "Ôn sinh mau tới ngồi!" Nói xong lập tức chân chó kéo ra cái ghế bên cạnh, bộ mặt nịnh hót nhìn về phía hắn. Vì vậy Ôn Minh Viễn cười tủm tỉm ngồi xuống bên cạnh ta, tư thái ưu nhã. Ai, người này luôn luôn trì độn, bị ta gọi là "Ôn sinh" suốt ba năm cũng không biết hàm nghĩa chân chính kia, chỉ xem ta là học người Hongkong, kêu thân thiết. "Đại tỷ hảo!" Hắn hướng lão tỷ gật đầu mỉm cười -- điện lực 500 Vôn siêu cường bắn ra, vu bà lập tức từ kim cương hóa hóa thành Barbie, đoan trang quyến rũ: "Ôn tiên sinh hảo, lâu như vậy không thấy, gần đây đang bận rộn việc gì sao?" "Việc bình thường mà thôi." Ôn Minh Viễn khách khí hồi đáp, "Có Kết Kết giúp ta làm việc, công việc kỳ thật cũng không bận rộn, thật muốn đa tạ Chu gia các người từ nhỏ nuôi dưỡng." Nghe một chút, nghe một chút! Người này nói quá mức rồi! Khuôn mặt lão tỷ lập tức cười lên, tức giận tan thành mây khói, cả người dung quang toả sáng. "Ôn sinh --" đang lúc lão tỷ đang cười ngây ngô, ta lặng lẽ kéo tay áo Ôn Minh Viễn thấp giọng nói, "Đổi cho ta một bình trà." Hắn nhìn sang cái tách của ta, hiểu rõ cười một tiếng, lập tức vẫy tay nói với người phục vụ: "Phiền toái, xin đổi cho bàn này ô long nhân sâm." Ta cực kỳ hài lòng, vút cho hắn một cái mị nhãn ngọt ngào -- Ôn sinh này không hô là nam nhân tốt của thế kỷ mới, lại còn nhớ khẩu vị của thuốc hạ nho nhỏ. Sau khi uống trà xong, giải tán, đại tỷ đi gặp ái lang, Ôn sinh lái xe đưa ta về nhà. "Chắc chắn, lại thay mới đúng không?" Ta sờ sờ ghế da mới tinh, lại nhìn đồng hồ đo, trong lòng nhất thời không ngừng hâm mộ, "Người cái tên này cũng quá có tiền nha, lần này lại là nhân hiệu gì?" "XXXX." Hắn trả lời một cái tên, nhưng ta nhớ không nổi, cũng không dự định nhớ. Nào của Chu Kết Kết dĩ thường thu hẹp trong không gian, luôn luôn thiếu hụt hiểu biết căn bản đối với nhân hiệu xe hơi. Từ khi ra đời đến bây giờ ta liền chỉ nhớ rõ ba nhân hiệu -- BENZ, BMW, còn có một nhân hiệu lão công tương lai nhất định phải có POLO. "Xe này bao nhiêu tiền?" Ta lại hỏi. "XXXX." Hắn thuận miệng trả lời một chuỗi con số, ta chỉ nghe rõ phía sau là một chữ "vạn". "Ôn sinh người thật đúng là rất được nha!" Mặc dù cũng không quan tâm giá tiền, nhưng ta hiểu rõ vào giờ phút này nhất định phải ra vẻ khâm phục cùng ca ngợi năng lực giết tiền xuất sắc của cấp trên, "Thật là nam nhân trong nam nhân! Cực phẩm!" Lời này đoán chừng đủ buhu hân, khoe miệng Ôn sinh gật nhẹ, nhàn nhạt cười. Một lát sau. "Kết Kết," hắn chợt gọi tên ta, giọng nói ôn hòa, "Mẹ người bây giờ còn ép người thân cận sao?" "Ép nha!" Ta đang cầm điện thoại di động màu trắng kiểu mới nhất của hắn chuẩn bị chụp ảnh, làm một vẽ mặt rất thoải mái. "Vậy mẹ người đưa ra những thứ gì điều kiện?" Hắn tựa hồ lơ đãng hỏi. "Nam nhân, sống là được." Ta hướng về phía ông kính bày ra một chữ "V". Ai, tư thế này không có gì mới lạ, bất quá cũng may toàn cầu thông dụng, người người đều biết. "Vậy còn người?" Hắn cười, tiếp tục truy vấn. Ta nhất thời để điện thoại di động xuống, ngoác nhìn phía ngoài cửa sổ. Cách hồi lâu, ta rốt cuộc thấp giọng trả lời: "Nam nhân, không thay lòng là được." "Kết Kết. . . ." Ôn Minh Viễn thở dài, muốn nói cái gì lại thôi. "Lừa

gạt người!" Ta chợt ngẩng đầu lên cười ha ha, "Ôn sinh, người không phải là người từng trải sao, thế nào còn có thể ngây thơ như thế?!" Lúc này Ôn Minh Viễn không trả lời, chẳng qua là xoay mặt bắt đầu đi nở nụ cười khổ. Chủ nhật mẹ lại để cho ta đi thân cận, đối tượng lần này của ta là một bác sĩ họ La, nghe nói hào hoa phong nhã phong lưu phóng khoáng cười một tiếng nghiêng ngả chúng sinh. "Kết Kết, người phải nắm lấy cơ hội!" Mẹ lời nói thành khẩn, đôi mắt đầm lệ mẹ mang. "Ta chính là phải nhờ mấy 'ma hủ' mới làm cho hân đáp ứng gặp người một lần đó a!" Mẹ nó! Ai mà thêm? Ta trợn mắt một cái, liều mạng chà xát da chân, họ La, người chờ tiếp chiêu đi! Lão nương thế phải trở thành một người hủy diệt mỹ nam, không đem khâu vị của người đảo ngược quyết không trở lại! "Chu -- Kết -- Kết --, người cũng không cần có mưu ma chước quỷ gì cho ta!" Hiếu con gái không ai bằng mẹ, mẹ lập tức phoi bầy một chút thù đoạn của ta, giọng nói âm u giống như mới bò ra từ Địa phủ. "Được rồi được rồi!" Ta phát tay một cái tò vò về đầu hàng, cũng là, xã hội hiện nay hình tượng nữ tử quan trọng như vậy, ta không muốn lộ ra nhược điểm để người ta nắm trong tay. Chuẩn bị gọn gàng đang chuẩn bị ra cửa, chợt nhận được điện thoại của Ôn sinh gọi tới. "Kết Kết, hiện tại có rảnh rồi sang đây xem phân hợp đồng không?" Ngực khí của hân ôn hòa, thái độ khẩn thiết. "Không có!" Ta vừa đi giày vừa vội vã trả lời, "Ta hiện tại đang phải đi thân cận cùng người ta đây!" ". Vẫn là đến xem hợp đồng đi, người không phải là ghét thân cận sao? Ta vừa vừa tìm cho người cái cốc, còn tặng gấp ba tiền làm thêm giờ cho người." Hân giật mình một cái, bắt đầu ở đầu điện thoại bên kia tiến hành dụ dỗ. "Phải phải phải, người vẫn là mau tìm người khác đi!" Ta không nhận được kêu la, "Đối tượng lần này nghe mẹ ta nói là cực phẩm, tuyệt không thể bỏ qua!" Kỳ thực lúc này trong lòng ta đã tính toán, thân cận xong sớm một chút rồi chạy tới Bách Thịnh mua sắm, thuận tiện mua cho mình vài bộ quần áo để làm đẹp một chút. "." Đầu điện thoại bên kia trầm mặc, sau đó Ôn sinh vô cùng miễn cưỡng trả lời: "Vây cũng tốt, chúc người thân cận vui vẻ." Vui vẻ vui vẻ dĩ nhiên vui vẻ! Ta "Pằng" cúp điện thoại, ôm cảm xúc mãnh liệt cùng ước mơ chứa chan đối với quần áo mới, nghênh ngang nhảy lên phố.

Bạn đang đọc truyện *Lương Sơn Bá Là Một Con Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Thân cận rất thuận lợi, ta cùng bác sĩ không vừa mắt lẫn nhau, không tới 30 phút liền hoàn toàn bye bye. Trước khi đi bác sĩ cầm tay của ta, giả mà sa mả nói: "Chu *****, ngày sau hữu duyên hẹn gặp lại." Mẹ nó, người nói thẳng không thích ta đây là được rồi, giả bộ cái gì?! Ta liếc mắt một cái, thanh toán hóa đơn của mình, cầm ví lên liền vọt ra khỏi cửa lớn. Bách Thịnh chủ nhật nhiều người, một mình ta ở trong từ từ đi dạo, thuận tiện quan sát trang phục và phụ kiện cao cấp. Thời điểm đi tới trước bộ nữ trang, một đôi tình nhân ngăn cản đường đi của ta. Nam thân hình cao lớn, nữ xinh xắn lạnh lùng, bọn họ thân mật tựa sát vào nhau, ôm nhau thật chặt, sau đó ta nghe thấy người nữ làm nũng nói: "Thiệu Tề, nơi này tại sao không có nhãn hiệu XXX, chính là nơi chúng ta ở Paris thường xuyên tới đó?" Thanh âm của nàng không lớn, nhưng đọc nhấn rõ ràng từng chữ đủ để cho tất cả nhân sĩ trong phạm vi năm mét nghe thấy, đám con gái trong cửa hàng nhất thời quảng cho nàng một ánh mắt vừa ngưỡng mộ vừa phức tạp. Ta cũng ngáy ngáy cả người, hai chân cứng đờ tại nguyên chỗ, bị cái tên nàng vừa hô lên làm hóa đá trong nháy mắt. Thiệu Tề? Thì ra, hân đã trở lại?! Khuôn mặt ta trắng bệch, xoay người giống như mộng du bay ra cửa lớn Bách Thịnh. Trên đường vẫn phồn hoa náo nhiệt như cũ, ta chẳng có mục đích tiếp tục loạn quạng, chẳng qua là khó nên dung nhan tiêu tụy thần thái lạc phách, rất nhiều người đi đường rồi rít cổ cho ta ánh mắt đồng tình. Ta cảm thấy mắt có chút đau, mũi bắt đầu xót, thừa dịp trước khi nước mắt rơi xuống như bão tố ta vội vàng tự chữa bản thân mình không có tiền đồ -- ba năm, cũng rông rã ba năm rồi! Con mẹ nó Chu Kết Kết người còn nhớ nhưng cái gì! Sau đó điện thoại di động vang lên, là "Quý sứ vào thôn", nhạc chuông dành riêng cho Ôn Minh Viễn. Ta "Ba" một tiếng nhận lấy điện thoại, mang theo tiếng khóc nức nở kêu lên: "Ôn sinh, ta mới vừa gặp Đại Tề rồi." ***** Ta từng điên cuồng mê luyến qua một người đàn ông, cùng hân kết giao trong vòng bốn năm, ta cơ hồ đã tiêu hao hết tất cả chấp niệm cùng ước vọng đối với tình yêu -- Hân chính là Thiệu Tề. Ta cùng hân là bạn học thời đại học, đồng cấp bất đồng hệ. Khi đó ta ở học viện ngoại ngữ, tự xưng là "Ngọc Hồ Điệp", bởi vì da trắng và giọng ca múa. Thiệu Tề là chủ tịch hội học sinh viện xây viện, ngoại hiệu "hắc mã vương tử". Thời điểm năm thứ hai đại học ta trong buổi văn nghệ của trường đối với hân vừa thấy đã yêu, lập tức triển khai tấn công mãnh liệt, rốt cuộc trong hai tháng thành công đem hân đến tay. Còn nhớ rõ ngày xác định quan hệ, hân gọi điện thoại gọi ta ra quán cơm nhỏ phía ngoài trường ăn cơm. Lúc ấy mùa đông trời giá rét, ta quảng vội chiếc khăn quàng cổ màu đỏ liền đi ra cửa. Ai biết được vừa đến quán cơm, tất cả thành viên quan trọng của hội học sinh đều ngồi trước mặt uống rượu, ta đang do dự có muốn bước vào hay không, Thiệu Tề ngồi ở bên trong chợt hướng về phía ta mãnh liệt hô to: "Các vị, đây chính là chị dâu của các người!" Rào rào rào, tiếng vỗ tay lên tục một mảnh, tiếng "chị dâu" liên tiếp, ta nhất thời cảm thấy vô cùng có mặt mũi, phiêu phiêu bay lên trời. Sau đó liền chính thức trở thành vật sở hữu của Thiệu Tề. Bất quá sau này hân lại oán trách ta nói: "Người ngày đó làm sao mặc quần như vậy, hại ta thật mất mặt!" Ta cùng Đại Tề muốn chết muốn sống hai năm, rốt cuộc tốt nghiệp. Năm ấy hân vận khí không tốt, thi nghiên cứu sinh ba lần không đỗ, trực tiếp nói muốn thi lại. Ta thì đang làm phiên dịch ở công ty tư nhân, miễn cưỡng có thể sống tạm. Ta sau khi nghe quyết định của hân liền nói người phải thi tốt, ta chiều cổ người! Sau đó chiều nào tan làm ta liền đầy mặt phong trần nhào tới căn phòng nhỏ của hân giặt quần áo nấu cơm. Thời điểm làm những chuyện này, trong lòng ta vẫn rất vui vẻ. Bởi vì ta tin chắc với bản lĩnh của Đại Tề nhất định sẽ có ngày thành công, đến lúc đó ta liền có thể nở mày nở mặt trở thành Thiệu thái, sau đó hưởng phúc. Vì vậy trong thời gian một năm này ta làm rất nhiều việc hai mươi ba năm qua ta chưa từng làm, tay cũng thô ráp chai sần. Ta ôm ước mơ tương lai tốt đẹp dùng nhiệt tình gấp trăm lần chiều cổ hân, sau đó vào một buổi tối nguyệt hắc phong cao, Đại Tề chợt nói với ta, hân muốn cùng ta chia tay. Nguyên nhân vô cùng đơn giản, hân muốn đi nước ngoài, đi đến nước Pháp xa xôi xinh đẹp. Nhưng cùng đi có một cô gái xa xôi xinh đẹp khác, ba nàng là bí thư của thành phố. Nước mắt của ta ào ào chảy ra ngoài, môi bị cắn nát, tất cả r rỉ ra đều là máu. "Con mẹ nó, Thiệu Tề người là một tên khốn kiếp!" Ta cầm cái nôi lên tiện tay ném về phía hân, ném trúng cái trán, chảy máu. "Kết Kết người đánh đi, ta thật sự xin lỗi người." Hân động cũng không động, vẻ mặt ẩn nhẫn bình tĩnh. Chân ta mềm nhũn, theo lò bép liền trượt đến trên đất, gào khóc lớn lên. Chu Kết Kết hai mươi ba tuổi năm ấy, bạn trai mền nhau bốn năm chạy theo con gái của một cán bộ cấp cao. Từ đó, nàng không tin tưởng tình yêu nữa. Ta hoảng sợ đứng sững ở đầu đường, một lát sau, Ôn sinh liền phóng chiếc xe "XXXX" của hân tới đón ta. "Chuyện gì xảy ra? Làm sao người nhìn thấy hân?!" Hân đẩy cửa xe ra gấp gấp hoang mang chạy về phía ta, dưới mặt trời đầy đầu đều là mồ hôi sáng loáng. Ta nín nghẹn không lên tiếng, trực tiếp nhảy vào xe. Ôn sinh biết đoạn chuyện xưa của ta, bởi vì ngày đó mới vừa vào công ty, ta uống say rượu níu lấy hân mắng cả buổi tối, đồng thời còn vừa khóc vừa hung hăng nện lên người hân. Sau đó, ánh mắt hân nhìn về phía ta phần lớn là mang theo thương tiếc, đoán chừng bởi vì cảm thấy nữ nhân này thật sự xui xẻo. Ta ngồi ở vị trí kế bên tài xế, mặt không chút thay đổi ngờ ngác thối hơi lạnh, ôn sinh len lén nhìn ta mấy lần, muốn nói lại thôi. Sau khi yên lặng một lúc, hân rốt cuộc lấy hết dũng khí nói: "Kết Kết, ta kể cho người một câu chuyện cười được không?" Ta không lên tiếng, vì vậy hân cứ thế nói: ". Ngày trước có một người mê bóng đá đi dạo phố, mắt không hảo hảo nhìn mặt đường. Người đi đường phát hiện trước mặt hân có một cái cống, cuống quýt nhắc nhở hân: 'Cống! Cống! Cống!' kết quả không nghĩ tới hân phản xạ có điều kiện lập tức hát liền khúc: 'Euler Euler Euler --' sau đó 'bụp' một tiếng

liền ngã vào trong hồ!" Ta lạnh lùng ngắm hân một cái, không phản ứng chút nào. "Không buồn cười sao?" Hân sừng sốt một chút, vẻ mặt quần bách. "Ôn sinh, người đã cùng thời đại tách rời rồi!" Ta chán ghét vỗ vỗ vai hân, lời nói thành khăn ban cảnh cáo. "Hắc hắc. . . ." Hân lúng túng cười hai cái, nhìn ta giọng mang buồn bã lẩm bẩm nói, "Ta vốn chính là lão nhân, cùng thế hệ trẻ các người thật là không có tiếng nói chung. . . ." Trời ạ! Lúc nào gặp qua Ôn sinh tính trẻ con như thế?! Ta lập tức buông lỏng da mặt, ha hả cười lên. "Ôn sinh. Người thật đúng là khôi hài. . . ." Ta cười, thờ không ra hơi, sau đó nước mắt liền chảy ra. Ta vừa cười vừa rơi lệ, sụt sịt liên tục không ngừng, mắt mũi tất cả đều hồng thành một đoàn. Tầm mắt toàn bộ mờ hồ, ta cái gì đều nhìn không rõ cũng không nghe thấy, cảnh tượng thâm trầm ngày chia tay điên cuồng xông lên. "Ôn sinh, bà vai cho ta mượn dựa vào một chút." Ta cúi thấp đầu, thấp giọng cầu xin hân. Hân thờ dài, vươn tay đem ta ôm vào lòng. Vì vậy ta rốt cuộc không hề miễn cưỡng nữa, lên tiếng khóc rống, nước mắt tuôn trào. "Ồ ô ô. . . ." Cánh tay Ôn sinh buột chặt, bàn tay vuốt ve tóc ta, trong tiếng khóc nhẹ nhàng run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Lương Sơn Bá Là Một Con Thiêu Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Thời điểm nước mắt làm mắt sưng đỏ khóc không được nữa, ta cuối cùng từ trong ngực của Ôn sinh ngẩng đầu lên. Áo sơ mi hạng sang của hân trước ngực đã ướt cả, dùm đó khó coi muốn chết, vì vậy ta lau một cái vào cổ áo hân thút tha thút thít nói: "Thật xin lỗi, phí giặt khô phí ta trả tốt lắm." Hân thờ dài nói: "Người trước tiên soi gương đi, mascara tiêu hết sạch." "Cái gì?!" Ta hét lên một tiếng vội vàng móc ra khăn giấy, trong miệng không quên hùng hùng hồ hồ, "Ta dùng chính là loại siêu cường không thấm nước a, mẹ nó chất lượng kiểu gì. . . ." Lúc này ta không mắng được nữa, bởi vì miệng lập tức bị người ta chặn lại rồi, sau đó đầu lưỡi Ôn sinh duỗi vào, ở miệng ta trong tùy ý đạo bộ, thăm dò khắp nơi. Trước lúc bị kỹ xảo hôn cao siêu của hân làm mê man, ta lẩm bẩm nghĩ -- chắc chắn! Đây thật đúng là một nụ hôn nhiệt tình như lửa. Ta bị Ôn sinh mãnh liệt hôn trong xe của hân. Chuyện cười, một kim cương lão nữ như vậy theo đuổi ta, ta làm sao có thể không động tâm đây? Huống chi sau khi hôn xong vương lão nữ kia thâm tình nhìn ta nói: "Kết Kết, người có biết hay không, ta đã thích người thật lâu?" Thật lâu? Thật lâu là bao lâu? Chẳng lẽ kể từ sau khi ta ới lên người hân hân liền yêu ta? Ai, sớm biết sức quyến rũ nồn mửa của Chu Kết Kết to lớn như thế, nói gì ta cũng không cần làm việc, trực tiếp mua vé máy bay bay đến Wall Street, thấy một ới một. Mẩu thân và tỷ tỷ đối với chuyện ta cùng Ôn sinh hẹn hò dĩ nhiên là vui tay vui mắt, khen không dứt miệng. "Ta biết ngay hân có tình ý với người!" Mẩu thân bắt đầu đặc ý khen, "Nếu không làm sao hàng ngày có thể dễ dàng tha thứ tùy hứng cùng khuyết điểm của người đây?" Ta liếc mắt xem thường, mẹ chính là thích khoe khoang bản lĩnh nhìn người của mình, chẳng lẽ nằng quen những ngày trước là ai buộc ta đi thân cận sao?! Nhưng thôi, ta cũng không cần cùng nằng so đo, trước mắt nhiệm vụ quan trọng là hào hào phát triển tình cảm cùng Ôn sinh -- người này cũng thật sự quá tri đòn nha! Ta nói với hân muốn đổi cách xưng hô gọi hân "Minh Viễn", hân sống chết không chịu, còn nói Ôn sinh là cách gọi riêng của ta, nghe đủ ngọt. Ta vốn muốn cho hân một cái cốc đầu, cuối cùng vẫn hạ thủ không được. Ai, nếu đem hân đánh ngu, người nửa đời sau xui xẻo chính là ta nha! Một ngày nào đó nửa tháng sau, ta từ công ty ra ngoài, nhận được tin nhắn từ một số lạ. Trong tin nhắn nói: "Kết Kết, ta đã trở về, có thể gặp người một lần không?" Kì tên -- Thiệu Tề. Ta cùng Thiệu Tề hẹn gặp mặt ở quán bar "Hồng Trần Vãng Sự", ta cảm thấy hân chọn thực tốt, cái tên này thật đúng là rất thích hợp với hai ta. Thời điểm đến giờ hẹn, ta bước vào quán bar, Thiệu Tề đã ngồi ở bên trong chờ ta rồi. Rốt cuộc có cơ hội hảo hảo quan sát một chút -- hân mặc áo sơ mi đen, hé ra khuôn mặt MAN đủ khóc, cả người đường cong gọn gàng, khí chất bất phàm. Ngõ, nam nhân tốt, xem ra ánh mắt của ta năm đó xác thực không tệ! Ta có chút nhỏ nhỏ tự say mê mình. "Kết Kết. . . ." Thiệu Tề bắt đầu gọi ta, ánh mắt lấp lánh. "Hi, đã lâu không gặp nha!" Ta hướng hân cười một tiếng, đi tới ngồi ở bên cạnh. "Người thành thực rất nhiều, còn có vị của nữ nhân." Hân cười nhạt, đưa tay ra muốn giúp ta rót rượu. "Miễn, cảm ơn!" Ta che miệng ly lại, lắc đầu một cái nói, "Bạn trai ta không thích ta uống rượu." ". A, phải không?" Hân tựa hồ có chút mất mát, chai rượu trong tay cũng hơi trượt xuống. ". Người trước kia, không phải có thể uống rất cừ sao?" "A, ta biết người nói là chuyện trước kia ta mỗi ngày đều đến quán cơm nhỏ phía ngoài trường uống rượu." Ta cười khanh khách, "Đây là bởi vì muốn khiến cho người chú ý, muốn của người! Ai kêu người mỗi ngày đều cùng người của hội học sinh ở đó ăn đêm?" ". Kết Kết. . . ." Hân hơi nhu mảy, vẻ mặt phiền muộn giống như nhớ lại chuyện năm xưa. "A, được rồi được rồi, không cần nói trước kia!" Ta vội vàng phát phát tay, "Người nói một chút về bạn gái của người đi, hiện tại trôi qua như thế nào?" "Rất tốt a, nằng rất đeo dính ta." Hân ngửa đầu uống một ngụm rượu, khoe miệng mơ hồ có chút không khỏi cười khổ. "Chúc mừng!" Ta cũng không biết nói cái gì cho phải, chỉ ngây ngốc cười theo. Đêm hôm đó chúng ta hàn huyên rất nhiều. Trước khi đi Thiệu Tề tựa hồ say, chợt kéo tay của ta lẩm bẩm hỏi: "Kết Kết, người hận ta sao?" Ta nhìn thần sắc tiêu tụy của hân, nhẹ nhàng lắc đầu một cái: "Thôi đi, ta không hận người, qua cũng đã qua rồi." Nước mắt của hân lập tức tuôn ra, cả người giống như già đi mười tuổi: "Thật đều đã qua?" Ta thấy đáng về ngờ ngác này của hân, trong lòng không khỏi có chút thương cảm: "Cũng đã qua rồi, hiện tại ta có bạn trai rất tốt, người cũng có bạn gái rất tốt, mọi người cần gì vương vếu với dĩ vãng đây?" "Nhưng người không hề yêu ta nữa rồi, phải hay không?" Hân đưa mắt nhìn ta, giọng nói nghẹn ngào. "Ta thật hối hận, Kết Kết, thật sự rất hối hận. . . ." Hân khóc rống như tiểu hài tử. ". Đại Tề, người uống say rồi." Ta không biết nên trả lời như thế nào, không thể làm gì khác hơn là lau đi nước mắt nơi khóe mắt hân. Ta rất rõ ràng, ngày mai sau khi thanh tỉnh, Thiệu Tề tuyệt đối sẽ trở lại bên cạnh bạn gái hiện tại của hân, mà đối với Chu Kết Kết tới nay, hân cũng vẫn sẽ đồng dạng vứt bỏ. Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời. "Về nhà đi, Đại Tề." Ta vỗ vỗ hân đã khóc không thành tiếng, "Hào hào trở về ngủ một giấc, tỉnh lại lại không có chuyện gì." Ta đem Thiệu Tề say như chết đưa lên xe taxi, sau đó một mình đi dạo trong gió đêm. Tháo mặt nạ kiên cường xuống, ta đột nhiên có chút muốn khóc. Ta nhớ tới ba năm này mình chấp nhất vô nghĩa, cả ngày mang trên người đau khổ cùng tổn thương. Ta không phải là không quan tâm, nhưng tất cả oán hận đều tan thành mây khói ở một khắc nhìn thấy Đại Tề kia. Ta tin tưởng hân thật có yêu ta, cái này đủ rồi. Từ nay về sau ta sẽ đem đoạn tình cảm kia trở thành một hồi ức khinh cuồng của tuổi trẻ, mà không xiềng xích tinh thần cùng vận mạng nữa. Dù sao, ai mà không từng một lần bị tổn thương, một lần học được kiên cường? Ta chạy băng băng trên đường cái, tóc dài tung bay, hiện tại ta chỉ muốn đến gặp Ôn sinh, thật là nhớ, thật là nhớ. Ba tháng sau ta cùng Ôn sinh đi đăng ký kết hôn. Hôm nay ta nằm ở trên giường xem tivi, Ôn sinh ở bên bóc vỏ cho ta. Ta vừa ăn vừa phát biểu các kiến giải độc đáo, Ôn sinh chỉ nhìn ta cười cụng chiều. Trên TV bỗng nhiên bắt đầu diễn đoạn ngắn kinh điển Lương Chúc -- "Hóa bướm", ta nhớ tới hoa danh của mình khi còn đại học, lại bắt đầu lẩm bẩm nói: "Nam nhân kia xứng với tên Hồ Điệp sao? Lương Sơn Bá cùng lẩm cũng chỉ là một con thiêu thân!" "Vậy ta đây? Là Hồ Điệp hay là con thiêu thân?" Ôn sinh cười tùm tùm nhét một quả nho vào trong miệng ta, thật là ngọt. "Người?" Ta liếc hân một cái, khinh thường nói, "Người bất quá chính là một con ruồi nhỏ!" Hân ngược đầu lên cười ha hả, ngay sau đó tâm hồn bất chính nghênh ngang hướng nằm đè lên ta, còn mang theo bộ mặt cười gian: "Ta là con ruồi chỉ cười 'Ngọc Hồ Điệp'!" Ai, bọn tỷ muội, nếu như để cho người ngoài nghe được một kim cương lão nữ nói những lời như vậy, sẽ không biết có bao nhiêu người ngã rách đầu? Bất quá nha, chuyện giữa vợ chồng, vốn chính là Chu Du đánh Hoàng Cái -- một người nguyện đánh, một người khác nguyện bị đánh. Người nói đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Lương Sơn Bá Là Một Con Thiêu Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.